

SUS BARBATUS! 1

Faruk Duman 1974 yılında Ardahan'da doğdu. Ankara'da DTCF Kütüphanecilik Bölümü'nü bitirdikten sonra bir süre Bilkent Üniversitesi Kütüphanesi Sanat Bölümü'nde çalıştı. 2003-2018 yılları arasında *Can Yayınları*'nda Türk Edebiyatı editörlüğü yaptı. Arkadaşlarıyla birlikte *Sarıç ve Öykü Gazetesi*'ni çıkardı.

Kitapları

Roman: *Piri: Kayıp Denizler Üzerine Bir Anımsama* (2003), *Kırk* (2006), *İncir Tarihi* (2010, Yunus Nadi Roman Ödülü), *Ve Bir Pars, Hüzünle Kaybolur* (2012), *Köpekler İçin Gece Müziği* (2014, Dünya Kitap Ödülü ve Necati Cumalı Edebiyat Ödülü), *Sus Barbatus! 1* (2018, Orhan Kemal Roman Armağanı ve Cevdet Kudret Roman Ödülü), *Sus Barbatus! 2* (2020).

Öykü: *Seslerde Başka Sesler* (1997), *Av Dönüşleri* (1999, Sait Faik Hikâye Armağanı), *Nar Kitabı* (2001), *Keder Atlısı* (2004, Haldun Taner Öykü Ödülü), *Sencer ile Yusufçuk* (2009), *Kediçin Masallar* (2010), *Baykuş Virane Sever* (2013), *Zeytin Taneleri Birbirine Çarpıyor: Toplu Öyküler* (2019), *Doğa Betiği* (2019), *Kaptan Kanca'nın Bir Macerası ve Öbür Yeni Öyküler* (2019).

Deneme: *Adasız Deniz ve Aperitifler / Defterden Notlar* (2010), *Tom Sawyer'ın Kitap Okuduğu Kulübe* (2015), *Yazmalı Defter* (2017).

Faruk Duman'ın
YKY'deki kitapları

Kaptan Kanca'nın Bir Macerası ve Öbür Yeni Öyküler (2019)

Köpekler İçin Gece Müziği (2020)

Pirî: Kayıp Denizler Üzerine Bir Anımsama (2020)

Tom Sawyer'ın Kitap Okuduğu Kulübe (2020)

Sus Barbatus! 2 (2020)

Sus Barbatus! 1 (2021)

FARUK DUMAN

Sus Barbatus! 1

Roman

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5720
Edebiyat - 1638

Sus Barbatus! 1 / Faruk Duman
Resimleyen: Selin Saygılı

Kitap editörü: Murat Yalçın
Düzeltili: Hande Kurdođlu

Kapak tasarımı: Nahide Dikel
Sayfa tasarımı: Mehmet Ulusel
Grafik uygulama: Merve Çakırođlu

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi
A Blok Kat: 2 34310 Haramidere / İstanbul
Telefon: (0 212) 412 17 00
Sertifika No: 44452

1. baskı: hep kitap, İstanbul, 2018
YKY'de 1. baskı: İstanbul, Ocak 2021
ISBN 978-975-08-4888-9

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2020
Sertifika No: 44719

Bu kitabın telif hakları Letra Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyođlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23

<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
[facebook.com/yapikrediyayinlari](https://www.facebook.com/yapikrediyayinlari)
twitter.com/YKYHaber
[instagram.com/yapikrediyayinlari](https://www.instagram.com/yapikrediyayinlari)

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

*Çoğunun kanadı soğuktan dondu
Daha gelmez bu diyara o kuşlar
Bir halk destanından*

1

1.

Birden, gökyüzü delirmiş gibi inip kalkmaya başladı. Havada koyu, ağır, yeryüzünü yok etmeye kararlı, tehditle aşağıya inen bir şeyler vardı. Bulutlar birden katılaştı, iri, koyu kayalar gibi görünür olmuşlardı. Birazdan büyük gürültülerle aşağıya incekleri, indikleri yerde ne varsa yıkıp yakacakları belliydi. Zira böyle durumlarda, bu büyük bulut kayalarının yeryüzüne inip canlandıkları, zırhlarını kuşanmakla insanoğlunun anasını ağlatmaya ant içmiş düşman askerleri gibi, köylere yalınkılıç daldıkları çok görülmüştü. Kuşkusuz, daldıktan sonra da taş üstünde taş koymamışlardı. Kimsenin gözünün yaşına bakmamış, ortalığı haraca kesmiş, genç yaşlı herkesi sorgusuz sualsiz, ayaklarından ağaçlara asmışlardı. Kaldıysa. Ağaçlardan, çalılıklardan geriye bir şey kaldıysa elbette.

Düzlükte birikmiş kar sabırsızlanmaya başlamıştı. Rüzgâr güçlendikçe alçak tepelerin üstündeki kar yığınları kalın bir tabaka halinde yerinden, ansızın biri bir hançer saplamış gibi irkilerek kalkıyor, sonra yeniden, patırtılar çıkararak uzanıyordu. Göz gözü görmüyor, fırtınanın süpürdüğü kar tozu Ç. Gölü'ne doğru uzanıp gidiyordu. Ak, yakıcı bir tozdu bu. Üşütmekten çok, insanın etine iğne uçları gibi batıyordu. Bunlar, havada yol aldıkça belli belirsiz bir uğultu çıkaran iğne uçlarıydı, derinlerde inleyen biri gibi, ama öfkeyle inleyen biri. Birinin öfke içinde inlemesi korku verici bir şeydir. Dinmeyecek, çekip de bir yere gitmeyecek, dolayısıyla mutlaka öcünü alacak bir inlemedir bu.

Arada, yukarıdaki kayalıkların başından kar kütleleri dökülmeye başlıyordu. Gücünü yitirmiş taşlardan biri bulunduğu yerde daha fazla duramayınca. Kar yığınlarının altındaki toprak yerinden oynayınca. O zaman tepelerden aşağıya doğru küçük çığlar yuvarlanıyordu. Böylece yolların kapandığı, biriken karın yeni yeni tepeler oluşturduğu görülüyordu.

Hava durup durup böğürerek canlanıyor, yukarılarda, karşıda uzanan A. Dağları'nın tepesinde görünmez bir şeyler arada büyük bir gürültüyle yırtılıyordu. Neden sonra bu yırtılıp parçalanmalar

biraz dinmekle derin, korkutucu bir sessizliğe bürünüyordu A. Dağları. Sanırsın kendi içinde -çünkü o dağlardan başka kim kalmıştı ki dünyada- pusuya yatmış. Bir düşman, yer bulamayıp da kendi bedeninin üstüne pusuya yatmış olsun. Kollarını siper kayaları gibi gözlerinin önüne kapatsın. Dev bacaklarını da karnına çekmekle düşmanını olanca sessizliği ile bekler olsun. Böyle bir canavar daha ne kadar susabilir? Susamaz. Sonra biriktirdiği gücü yeniden, yeni korkular saçmak için kullansın. Böylece bir zaman sonra yeniden ayağa kalkıyor, kalkıp göğü yırtmaya, görünmez perdeleri güçlü elleriyle parçalamaya devam ediyordu. Derken derin bir nefesle yeniden böğüre böğüre üflüyor, günlerdir yağan karı bir salkımda Ç. Gölü'ne doğru savuruyordu.

Dünya bir daha eskisi gibi olamazdı. Donmuş çaylar mağlup buz kılıçları gibi uzanıp kalmış, irili ufaklı tepeler tüm toprağını, otunu, böceğini, yılanlarıyla kurtlarını buza bir güzel teslim etmişlerdi. Gökyüzünün beyazlığıydı, koyu, gri yaralar almıştı, yeryüzü de öyleydi. Yukarısı ile aşağısı. Yukarısı ile aşağısı birleşmiş, buz, dünyayı bütünüyle ele geçirmişti. Öyle ki, buz basamakları ile yukarıya çıkılabilir, yine bu basamaklar yoluyla aşağıya inilebilirdi. Gökyüzü mavi mor bir kalkanla kapatılmış gibiydi. Günlerdir, günlerdir yağıyordu kar. Dünyanın üstünde birikmiş ne kadar buz varsa bu kere gelmiş K.'nin üzerine yağmıştı. Hem de yağıp yağıp kurumuş, yine üst üste yağmış birikmiş, yeryüzüne yeni bir kayalık da o oluvermişti.

Kar yolları kapattığı için, Ç.'nin de, köylerin de artık hiç mecali kalmamıştı. Evlerin kapıları kapatılmıştı. Hayvanlar görünmez olmuş, ağaçlar da artık ağaç değil de birer buz biçimiymişler gibi ak donakalmışlardı. Havanın içinde, karın üstünde durup durup dışarıya soğuk üfleyen bir şey vardı. Kendisi için. Kendisi için hazırlıyordu yeryüzünü.

2.

Ansızın, rüzgâr bir şeylerden korktu. Kar üflemeği, göğü parçalamayı, böğürüp ağlamayı kesti. Kesince, düzlüğün ortasından güvez bir ışık yükselmeye başladı. Zamansız, bu mevsimde hemen hemen hiç buralarda görünmeyen. Yaz aylarını da çok yükseklere, bulutların arasında, olmazsa sivri kayalıklarda geçiren kırmızı kartallardan biriydi bu. Sanki rüzgâr onun yükselmesi için kesilmiş; o katılmış, acımasız koyu göğü yırtarak sipsivri, kırmızı bir kurşun gibi dikine yükselmeye başladı. Aşağıya, uçurumların dibine değil de, yukarıya, şimdi artık katı ters bir uçurum gibi donup kalmış gökyüzüne doğru, kendi ölümüne doğru hızla. Göge çakılırcasına yükseldi. Geçtiği yerde göğü ikiye ayırdı, dünya az nefes alsın, şu korkunç buz da biraz aralansın istiyordu sanki. Yerden yukarıya, pırıltısı bir süre havada asılı kalan kırmızı bir ışık izi bırakıyor, yükseldikçe yırtılan kumaşlar gibi terdirgin edici bir ses çıkarıyordu. Topak topak olmuş buz bulutlarının arasına hızla daldı, kırmızı, nar kırmızısı çatlaklar oluşmaya başladı. Gökyüzünün kanaması, gökyüzünün kanaması. Kırmızı kartallar biraz da, gökyüzünün kanıdır. Onlar olmasaydı, kış aylarında gökyüzü de, bulutlar da tümünden beyaz, umutsuz buz mavisi olup kalırdı. Hem de kaldıkça güçlenir, bir daha hiç değişmeyecek, hiç çözülmeyecek olurdu. Ama bu kartallar da bir bakıma, kendi kendilerini güçlendirmek için var olmuşlardır. Ç.'nin kırmızı kayalıklarının içinden çıkarlar. Bu tozun, güneşin güvez ışıkla boyadığı kilin içinden bir parça olmakla canlanırlar. Kanatları yalın gibidir. Kendilerini gökyüzüne bırakıp da patır patır uçmaya kalktıkları zaman dağlardan yukarıya doğru bir alev topu yükselmiş olur. Sonra o alev yukarıda sakinleşir. Süzülmeye başlar. Kanatlar gergin, hayvanın iki yanında iki korkunç göz gibi aşağıyı izlemeye başlar. Kırmızı güvez ve hızlandığı zaman yeşiller saçan bu kartal süzüldüğü zaman ejderhalara benzer, katı kalın korkunç bir ses çıkarır. Ses, aşağıya gelinceye kadar korkunç bir böğürtüye dönüşür.

Bulutların içinde kırmızı çatlaklar oluşunca, bu kartal bu çatlaklardan birine girdi, gözden yitip gitti. Altında bıraktığı kırmızı ışık hüzmeleri de, kısa sürede kayboldu.

Fırtına yeniden başladı. Düzlükte kardan başka hiçbir şey görünmüyordu artık. Aşağılarda, gölün üstünde bir şeyler kaynıyordu. Rüzgârı, alıp alıp götürdüğü yalancı kar toplarını -sürüklenen, uçan kar tozunu böyle söylerlerdi- gölün üstünü kaplamış kalın buz tabakalarının üstüne bırakıyordu. Aşağıda, buz tabakasının altındaki suda, belki bir nebze sıcak adacıklar vardı. Kar, sıcak alanları iyi bilir. Bunu rüzgârın gözünden kaçırmak da olanaksızdır. Gölün üstü soğuk buharla kaynıyordu. Ağaçlar epeydir dalsız kalmış, mecalsiz çatlaklar gibi cılız göğe uzanıyordu.

Yol Ç. Gölü'nün çevresinden kıvrıla kıvrıla yükselir, çok geçmeden, sarp kayalıkların arasında koybolurdu. Bundan sonra yolun ne yana döneceğini, ne zaman alçalıp ne zaman yükseleceğini kimse bilemezdi. Kar eritmediyse -zira karın sekiz ay boyunca erimediği olmuştu, bu, karla birlikte yolun da eriyeceği anlamına gelirdi, toprak kendinden bir parçayı her kış mutlaka kara teslim eder, kendisi de bir bakıma kara dönüşür ve zamanı geldiğinde onunla birlikte eriyip giderdi- evet, kar eritmediyse, yol incele incele bir parçacık kalır, sonra yeniden genişleyerek yeni bir düzlüğe çıkar, sonunda büyük kayalıkların gölgelerine sığınmış köyler görünmeye başlardı. Ama bu köyler de yine yaz kış, ancak toprak altına oyulmuş evlerinin kapılarından, cılız yağ lambalarının sarı ışıklarından anlaşılabilirdi. Bu köylerden yolun dışına çıkılarak yine yükseğe, kayaların aşağıdaki manzaranın görülmesine izin verdiği bölümlerine çıkılınca Ç. Gölü'nün üstündeki ağır buz tabakası da, kıvrıla kıvrıla köylere çıkan yol da görülebilirdi. Ama kışın değil. Kışın değil. Kış ayları kar tarafından ele geçirilirdi. Ve insanlara da kışı kar altında, donmamaya çalışarak ayların geçip gitmesini beklemek kalırdı.

Gökyüzünden aşağıya doğru yeni bir karaltı indi. Kartalın açtığı derin yarığı kapatan, buz parçalarını yeniden birleştiren bir karaltı. Gürültüyle indi, rüzgâr yeniden, kendini biraz olsun onarmış gibi, diri bir biçimde esmeye. Yukarılardaki o çok büyük ve doymak bilmez yuvasından. Aşağılara doğru, katılmış göğü katırtılar çıkararak, azdırarak inmeye başladı. Kayalıkların arkasına saklanmış A. Dağı'nın eteklerinde beyaz, acınası bir orman vardı. Ormanın içinden cılız, insanın yüreğini parçalayan bir çığlık yükseldi.

3.

Dört saattir yürüyorlardı. Kenan'ın sakalları buz tutmuştu, ağzı yara bere içinde kalmıştı. Kartalın şavkımısını görünce durdu. Şimdi bir mucize olacak. Şimdi bir mucize olacak. Sanırsın bu da kuş olmakla, hem de kuşların hası olmakla yine inecek. Nasıl öyle hışım gibi kızıl öfkeli yükseldiyse. Orada artık ne varsa. Kuş o bulutların arkasına gidecek. Gözden yittiği zaman. Varıp buzdan gökyüzü kayalarının üstüne tüneyecek. Bu kırmızı kartal az bulunduğu için. Hürmete layık olduğu için. Buz ülkesinde ona hürmet edecekler, söyle bakalım, ne istiyorsun, diyecekler. Ne isterim, yeter artık, diyecek. Aşağıda ne varsa kırılıp döküldü. Ot lutuktan, toprak topraklıktan çıktı. Hepsi öz be öz karla buz oldu, diyecek. Bize az merhamet gösterin, diyecek. Ama, diyecekler, kış vaktidir, kışın merhameti olur mu? Bizim olsa da, onun olur mu? Kış yeni bir şey midir de, daha önce görülmemiş midir de, diyecekler. Yok, diyecek. İnsanın soyunu mu tüketeceksiniz. Biraz merhamet. Bizde merhamet olmasaydı, diyecekler. Kızacaklar o kızıl kartala. Bakın ben geldim, diyecek. Benden kaç tane var söyleyin. Doğrudur, senin soyun tükendi, ya bir ya iki, dudak bükecekler. Akıllı olsaydınız. Ama, diyecek, bu bir iki kızıl kartalın hatırına. Hani öyle ki, gökyüzünde kanat çırpacak yer kalmamakla. Her bir boşluk buz parçalarıyla doldu. Ne yapalım, buzun hatırına bizim o bir ikimizi de mi yok edeceksiniz? Bunca yalvarıp yakarmadan sonra kuşkusuz. Kuşkusuz merhamete gelecekler. İnsafa gelecekler. Sonra rüzgâr dinecek, güneş A. Dağı'nın arkasından başını gösterecek. Ondan sonra korkma. Ondan sonra korkmaya ne lüzum var.

Uzun, ince, döküldü dökülecek bir adamdı. Gür kıvrıkcık saçları, kalın, neredeyse gözünü kapatacak kadar koyu kaşları vardı da, bu kaşlar yüzünden arada onun nereye baktığını bilemezlerdi. Ama gözlerini gördükleri zaman da neredeyse sevinçten gülecek olurlardı. Küçük, kara parlak bilyeler gibi gözleri vardı Kenan'ın, derinde, neredeyse saklı ama sürekli çocuk gibi parlayarak güler, hemen her şeye inanacak gibi görünürdü. Ama çoğunlukla diri,

canlı, yerinden kalkıp çalışmaya hazır bulunduğu için, Kenan, çalıklığını biraz da gözlerinden almıştı. Yanakları çökük, boynu uzundu. Hep biraz eğilerek yürürdü ya, kambur sayılmazdı.

Açlık, soğuk yiyip bitirmişti Kenan'ı. Bacakları yay gibi bir o yana bir bu yana esniyor, buz tutmuş pantolonu yürüdükçe çatırdıyordu. Göğsünde bir inleme başlamıştı birkaç gündür. Nefes aldıkça uykuda inleyen yaşlılar gibi hırıldıyor, kemikli çıkık göğsünün altında birşeyler kaynayıp duruyordu. Fazla üşüdük, diyordu içinden. Fazla üşüdük ondan. İnsan bu kadar üşür de bu insafsız karın içinde bu kadar oyalanır mı. Oyalanmaz, hem de oyalanmaması gerekir. Neden dersen, ölümlerin en faydasız soğuktan ölmek. Bu kadar faydasız bir ölüm insanoğluna yakışmaz. İnsan ne yapar yapar da, ölmeden önce biraz ısınır, yoksa, bu kadarını da yapamıyorsa zaten, koyver gitsin, daha ondan ne insan olur ne onun bu dünyaya bir faydası dokunur. Ama açlık da var. İnsan bir şeyler yemeli ki. Güçlü bir şeyler yemeli. Ne kadar güçlü bir şey yersen, o kadar sen de güçlü olursun. Arada, bu söylediklerine güldüğü de oluyordu; ama o da babasından öğrenmişti bunları. Babasının dediği gibi, güçlü hayvanın, misal mandanın eti makbuldür. Çünkü onu yediğin zaman onun gücü kuvveti sana geçer de ondan. Kim yerse ona geçer. İnsanoğlu bu dünyada bunu öğrenmiştir işte; güçlü olmak için, güçlüyü yiyeceksin. O zaman, babası bunları anlatırken, tabii o günlerde durumları daha iyiydi, hiç değilse bayramlarda bir kuzuyu kesip yedikleri olurdu. Ama babası kuzuya burun bükerti, yine de, çaresiz, yağıyla birlikte, kuzunun yağını, kaşıkla oturup yedi.

Gözlerini dikip gökyüzünü bir süre izledi. Kartal çoktan buz bulutlarının arasına girip kaybolmuştu. Mutlaka, mutlaka bir işi vardır onun orada, diye düşünüyordu. Böyle bir zamanda, böyle bulunmaz kırmızı bir kuş, durup dururken gökyüzüne kalkıp da kurşun gibi gitmez. Gidip de ne yapacak, bu kadar güzel ve kırmızı bir kuş boşuna hızlanmaz, boşuna Allah'ın yanına varmaz, kesin bir görüşmesi vardır, ciddi, yakışıklı, işte, görüldüğü gibi, temiz pak giyinmiş de gitmiş.

4.

Rüzgâr yeniden esmeye başlamıştı. Bacakları öne arkaya, esnek, kırıldı kırılacak dallar gibi yaylanarak gidip geliyordu, derman kalmamıştı bacaklarında. Kartalı bir daha göremeyince, birden hatırlamış gibi, dönüp arkasına baktı. Zeynep'i göremedi bir an için. Korktu. Geriye, geldiği yöne doğru birkaç adım attı. Karın ayak izlerini hemen kapattığını anladı. Sonra, kar bulutunun içinde Zeynep'in karaltısını gördü. Kadın yere yığılmış, hareketsiz, mecalsiz yatıp duruyordu. Kar diz boyunu çoktan geçmişti. Güçlkle ulaştı ona. Yüzükoyun, böyle kuruyup tükenmiş yaşlı ağaçlar gibi dimdik devrilivermişti. Kenan'ın göğsündeki inilti yükseldi. Hırım hırım hırlamaya başladı. Tüfeğini karların içine bıraktıktan sonra eğilip Zeynep'i çevirdi. Kız ağlamaklı, çenesinde donmuş kalıp gibi bir buzla hıçkırırmaya başladı. Kenan karısının yüzündeki buzları temizledi, ağzını ağzına dayadı, hohlayıp yüzünü gözünü ısıtmaya çalıştı. Sonra koltukaltlarından tutup ayağa kaldırdı. –Az kaldı, dedi. Bir yandan inlediği için, sesi, çok uzaklardan, hani bir kuyunun dibinden gelir gibiydi. –Az kaldı, dedi yine. Dayan biraz ha, olmaz mı? Şu tepeyi geçtik mi. Kadın yürüyemiyordu, uykuda gibiydi. Bitmiş, diye düşündü Kenan. Hayır yok. Hayır yok. Daha ölse yürüyemez. Ne yapacağız?

Rüzgâr kar savurup duruyordu. Gökyüzü ormandan bu yana doğru karara karara geliyordu. Gece bastırarak olursa öldük, diye geçirdi içinden. Gece dedin mi öldük, buz kestik. Duracak halimiz yok, duramayız. Kalkıp tüfeğini aldıktan sonra Zeynep'i omuzladı. Kadın arada kesik kesik hıçkırıyor, tek bir kelime olsun konuşmuyordu. Konuşsa, bir kelimecik olsun bir şey söylese o kadar iyi olacaktı ki. Allahtan, Allah tarafından hem ilahi hem de kudretli bir azim gelmişti Kenan'ın içine. İnsan, ölmeden önce güçlenir. Zorlukla, yeniden yola koyuldu. Adımları iyice yavaşlamış, göğsünün üstündeki hırıltı ayyuka çıkmıştı. Ben gidemem, diye düşündü, şimdi ben hiçbir yere gidemem. Burada, Zeynep, bu dolu Zeynep sırtımdayken ne kalkıp bir yere gidebilirim, ne de bayılıp ölmeye hakkım var. –Duyuyor musun? Hanım, duyuyor musun, dedi.

Zeynep cansız, uyudu uyuyacak bir sesle inledi. Kollarını kocasının sırtından aşağıya sarkıtmıştı. Tutunamıyordu, kollar böyle dik dik, birer tokmak gibi sallanıyordu Kenan'ın sırtında. Adam bir ara bir gizli çukura bastı, birlikte yuvarlanıp kara gömüldüler. Zeynep biraz sürüklendi. Sonra ansızın. Can havliyle kalkıp. Düşten hayalden uyanmış gibi çırpınıp toparlanarak Kenan'ın yanına gitti. –Hadi gidelim, hadi gidelim, dedi. Ne duruyoruz bak. Ne durup da yerlere çukurlara düşüyoruz. Kenan güldü. –Ben dedim sana ya, bir şeyin yok. Canım. Canım. Kalkıp silkelendi. –Gitmeyecektik, dedi Zeynep. Tutturdun doktor hemşire, ne işime yarayacak?